

A man in a trench coat and hat is lying on his back on a dark, reflective surface, possibly a table. He is looking up towards a large, illuminated globe that hangs in the air. The background is a wall with a grid pattern and some circular motifs. The entire image has a purple tint.

istribucija kinoteka

katalog filmskih klasik
na digitalnem nosilcu

kinoteka

Sanjamo, mislimo,
živimo film že 30 let.

Slovenska kinoteka
filmski muzej
Miklošičeva 28, Ljubljana

www.kinoteka.si

angel uničenja

REŽIJA LUIS BUÑUEL

SCENARIJ LUIS ALCORIZA, LUIS BUÑUEL

FOTOGRAFIJA GABRIEL FIGUEROA

MONTAŽA CARLOS SAVAGE JR.

IGRAJO SILVIA PINAL, ENRIQUE RAMBAL, LUCY

GALLARDO, CÉSAR DEL CAMPO, AUGUSTO

BENEDICO, CLAUDIO BROOK

PRODUCENT GUSTAVO ALATRISTE

PRODUKCIJA PRODUCCIONES GUSTAVO ALATRISTE,

ESTUDIOS CHURUBUSCO

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 14. 11. 2028

Angel uničenja (El ángel exterminador)

Luis Buñuel | Mehika | 1962 | 95 min | DCP (posneto na 35-mm filmski trak) | slovenski podnapisi

POVZETEK

Bogat mehiški buržuj za svoje prijatelje priredi banket v razkošni vili. Ko družabni večer mine, gostje ugotovijo, da jim neznana sila ne dopušča, da bi dvorec zapustili, čeprav jim tega fizično nič ne preprečuje. Sprva se zadeve lotijo zadržano in z razmislekom, sčasoma pa se začne uglajena maska njihove civiliziranosti krhati. Na plano udarijo iracionalnost, praznoverje, prezir, hudobija in druga nizkotna čustva, imenitni gostje pa se kaj hitro prelevijo v divjake.

Sijajna satira mojstra filmskega nadrealizma, ki po več kot pol stoletja še vedno deluje sveže, je strašljiva, temačna, ciničnega, jedkega humorja polna alegorija moralne izprijenosti aristokracije, ki, oropana svojih ritualov, zdrсне v moralni razkroj.

O AVTORJU

Oče filmskega nadrealizma Luis Buñuel se je rodil leta 1900 v vasi Calanda v Španiji. Na madridski univerzi je študiral filozofijo, kasneje pa se je preselil v Pariz, kjer se je priključil nadrealističnemu gibanju in se začel vse bolj navduševati nad filmom. Vpisal se je na zasebno filmsko šolo, praktične izkušnje pa je pridobival kot asistent režije. Leta 1929 je s Salvadorjem Dalíjem posnel svoj prvi kratki film *Andaluzijski pes* (Un Chien Andalou). Njegovi kontroverzni celovečerni prvenec *Zlata doba* (L'Age d'Or, 1930) je bil zaradi kritike buržoazije in katoliške cerkve v mnogih državah prepovedan. Delal je v Španiji, Franciji in Mehiki in s filmi, kot so *Pozabljeni* (Los Olvidados, 1950), *Viridiana* (1961), *Lepotica dneva* (Belle de Jour, 1967), *Diskretni šarm buržoazije* (Le charme discret de la bourgeoisie, 1972) in *Ta mračni predmet poželenja* (Cet obscur objet du désir, 1977), vplival na vrsto drugih režiserjev. Umrl je leta 1983.

damjanova soba

REŽIJA JASNA KRAJINOVIČ

SCENARIJ JASNA KRAJINOVIČ

FOTOGRAFIJA JORGE LEON

MONTAŽA RUDI MAERTEN

GLASBA DJ UMEK

PRODUCENTA JEAN-PIERRE & LUC DARDENNE

PRODUKCIJA CENTRE AUDIOVISUEL À BRUXELLES

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 1. 4. 2028

Damjanova soba (La Chambre de Damien)

Jasna Krajnovič | Belgija, Slovenija | 2008 | 73 min | DCP (posneto na video Betacam SP) | slovenščina

POVZETEK

Film spremlja zadnje dni dvajsetletnega Damjana v zavodu za mladoletne prestopnike v Celju, kjer prestaja štiriletno zaporno kazen, in začetne mesece po njegovi vrnitvi domov. Ko Damjan končno svobodno zadiha, želi obrniti nov list v življenju in obnoviti družinske odnose. Mu bo družba dala drugo priložnost?

Intimen, tenkočuten, a tudi neizprosni dokumentarni portret neke izgubljene mladosti, pripoveduje zgodbo o družbeno odtujenem mladostniku, njegovem notranjem boju, odnosu do lastne preteklosti in pogledu na prihodnost. Eden vrhuncev slovenskega dokumentarnega filma.

O AVTORICI

Leta 1967 rojena Jasna Krajnovič je med letoma 1992 in 1994 študirala na ljubljanski AGRFT, nato pa je študij leta 1999 zaključila na bruseljski filmski šoli INSAS. V Belgiji je začela sodelovati z znamenitima bratoma Dardenne (*Rosetta*, *Sin*, *Otrok*, *Lornin molk*, *Dva dneva*, *ena noč*), ki sta tudi sama začela kot dokumentarista. V njuni produkciji je Jasna Krajnovič nato posnela dokumentarne filme *Saja in Mira, izgubljene sanje?* (*Saya et Mira, reves perdu?*, 2002), *Sestri* (*Deux soeurs*, 2006), *Damjanova soba* (2008) in *Poletje z Antonom* (*Un été avec Anton*, 2012), v belgijsko-francoski koprodukciji pa je nastal tudi film *Prazna soba* (*La chambre vide*, 2016).

divji deček

REŽIJA FRANÇOIS TRUFFAUT

SCENARIJ FRANÇOIS TRUFFAUT, JEAN GRUAULT

FOTOGRAFIJA NÉSTOR ALMENDROS

MONTAŽA AGNÈS GUILLEMOT

GLASBA ANTONIO VIVALDI

IGRAJO JEAN-PIERRE CARGOL, FRANÇOIS TRUFFAUT,

FRANÇOISE SEIGNER, JEAN DASTÉ

PRODUCENT MARCEL BERBERT

PRODUKCIJA LES FILMS DU CARROSSE

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 31. 12. 2026

Divji deček (L'Enfant sauvage)

François Truffaut | Francija | 1970 | 85 min | DCP (posneto na 35-mm filmski trak)
| slovenski podnapisi

POVZETEK

V Aveyronskem gozdu leta 1798 kmetje ujamejo otroka, ki je več let živel kot divjak. Živi gol, ne zna hoditi niti govoriti. V Parizu se za njegov primer zanima doktor Itard. Večina znanstvenikov meni, da je otrok neozdravljivo zaostal, doktor pa se odloči, da ga bo zdravil s pomočjo vzgojiteljice.

Film temelji na resnični zgodbi o divjem dečku, ki so ga našli v gozdu na jugu Francije, in skozi tenkočuten prikaz odnosa med otrokom in zdravnikom, ki ga odigra Truffaut sam, raziskuje vprašanje, kolikšen del človekove osebnosti oblikuje narava in kolikšen družba.

O AVTORJU

Leta 1932 rojeni Truffaut je eden od utemeljiteljev francoskega novega vala. Odraščal je v Parizu pri starih starših, saj mati in očim nista želela, da bi živel z njima. Pred neurejenimi družinskimi razmerami je bežal v kino, pozneje pa je pod mentorstvom filmskega kritika Andréja Bazina začel pisati za slovito revijo *Cahiers du Cinéma*, v kateri je nasprotoval rigidnim pravilom tradicionalnega francoskega filma in razvijal teorijo avtorskega filma. V več kot četrto stoletje filmskega ustvarjanja je režiral kulturne in mnogokrat nagrajene filmske naslove, kot so *400 udarcev*, *Jules in Jim* (Jules et Jim, 1962), *Ukradeni poljubi* (Baisers volés, 1968) in *Zadnji metro* (Le Dernier Métro, 1980), ukvarjal pa se je tudi z igro in filmsko kritiko. Zaradi raka na možganih je umrl leta 1984, star komaj 52 let.

REŽIJA IN SCENARIJ GUSTAV MACHATÝ

FOTOGRAFIJA VÁCLAV VÍCH

MONTAŽA E. B. WHITE

IZVIRNA GLASBENA PARTITURA ANDREJ GORIČAR

IZVAJALCI GLASBE V ŽIVO ANDREJ GORIČAR

(KLAVIR), JAKOB BOBEK (KLARINET/BAS KLARINET),

JAN GRIČAR (ALT SAKSOFON/TENOR SAKSOFON),

MATEJ HAAS (VIOLINA), ANA JULIJA MLEJNIK

(VIOLINA), VALENTINA MOSCA (VIOLA), MILAN

HUDNIK (VIOLONČELO)

IGRAJO ITA RINA, OLAF FJORD, LUIGI SERVENTI,

KAREL SCHLEICHERT, CHARLOTTE SUSAN,

THEODOR PIŠTĚK

PRODUKCIJA GEM-FILM

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 30. 9. 2026

Erotikon

Gustav Machatý | Češka | 1929 | 89 min | DCP (posneto na 35-mm filmski trak) | slovenski podnapisi

POVZETEK

Neke nevihtne noči na osameli postaji obišči neznanec. Zamudil je vlak, zato ga pod streho, k svoji brhki in nedolžni hčerki Andrei (Ita Rina), vzame železniški čuvaj. Postavni George, svetovljan in ženskar, deklo zapelje in naslednjega jutra izgine v neznano. Andrea zanosi, a otrok se rodi mrtev. Neke druge usodne noči jo galantni neznanec reši pred posiljevalcem, zato ga vzame za moža. A njene misli se ves čas hrepeneče vračajo k prvemu ljubimcu in tisti vrtoglavi noči strasti.

Pionirsko delo filmske erotike in avantgardna klasika nemega filma, ki utripa s čutnostjo in dekadenco dvajsetih let. Machatýjev (mehki) fokus je uperjen k nemu samemu objektu: ženski senzualnosti. Ita Rina se je s filmom zapisala med filmske zvezde svetovnega slovesa, režiser Gustav Machatý pa med velikane nemega filma. Nakup digitalne verzije filma omogoča tudi gostovanja Andreja Goričarja z glasbeno skupino po kinematografih Art kino mreže Slovenije.

O AVTORJU

Gustav Machatý se je rodil leta 1901 v Pragi. Že kot najstnik se je začel ukvarjati s filmom – pri filmskih produkcijah je delal kot pianist, igravec, scenarist in producent. Leta 1927 je režiral svoj prvi film *Kreutzerjeva sonata* (Kreutzerova sonáta), ki je postal uspešnica. Po spodletelem drugem filmu se je za dve leti zakopal v študij tujih filmov in nato posnel nekaj najboljših del svoje kariere, med drugim tudi dramo *Erotikon*. Najbolj znan je po erotični romantični drami *Ekstaza* (Extase, 2011), ki je tako njega kot glavno igralko Hedy Lamarr proslavila po vsem svetu. Po uspehu tega filma je snemal v tujini, naposled pa se je ustalil v Nemčiji, kjer je leta 1963 tudi umrl.

ko bom mrtev in bel

REŽIJA ŽIVOJIN PAVLOVIĆ

SCENARIJ GORDAN MIHIĆ, LJUBIŠA KOZOMORA

FOTOGRAFIJA MILORAD JAKŠIĆ-FANĐO

MONTAŽA OLGA KRŠLIJANIN SKIRIGIN

IGRAJO DRAGAN NIKOLIĆ, SLOBODAN ALIGRUDIĆ,
MIODRAG ANDRIĆ, SEVERIN BIJELIĆ, DARA ČALENIĆ,
LJUBOMIR ČIPRANIĆ

PRODUCENT FILMSKA RADNA ZAJEDNICA

PRODUKCIJA FRZ - CENTAR FILMSKIH RADNIH
ZAJEDNICA SR SRBIJE

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 3. 5. 2028

Ko bom mrtev in bel (Kad budem mrtav i beo)

Živojin Pavlović | Srbija (Jugoslavija) | 1968 | 79 min | DCP (posneto na 35-mm filmski trak) | slovenski podnapisi

POVZETEK

Mlad sezonski delavec Džimi Barka izgubi službo in se skupaj s svojim dekletom Lilico poda negotovi prihodnosti naproti. Nekje na poti iskanja nove zaposlitve se zameri skupini gradbenih delavcev, izgubi Lilico in spozna barsko pevko Duško, ki postane njegova učiteljica petja. Dejstvo, da nima posluha, Džimija ne ovira pri pevskih nastopih po zakotjih socialistične Jugoslavije. Na neki ladji ponovno sreča Lilico, ki se zdaj preživlja z žeparstvom in prevarami. Svojega priložnostnega ljubimca skuša prepričati, da je noseča ...

Kultni Pavlovičev film je mešanica črne komedije, muzikala, mladostniške drame in eksistencialističnega manifesta. Film je prejel zlati puljski areni za najboljši film in režijo ter bil nominiran za zlati globus za najboljši film, Jugoslovanski filmski arhiv pa ga je uvrstil na drugo mesto lestvice najboljših jugoslovanskih filmov vseh časov.

O AVTORJU

Živojin »Žika« Pavlović se je rodil leta 1933 v Šabcu v Srbiji (umrl je leta 1998). Na Akademiji za uporabne umetnosti v Beogradu je diplomiral iz slikarstva. Posnel je 12 celovečernih filmov in napisal preko 30 književnih del različnih zvrsti. Bil je eden ključnih predstavnikov t. i. jugoslovanskega črnega vala, ki je v 60. letih subverzivno slikal temno plat komunistične Jugoslavije. Za svoje filme je prejel vrsto domačih in mednarodnih nagrad, med drugim srebrnega berlinskega medveda za film *Prebujanje podgan* (Buđenje pacova, 1967). Mednarodne uspehe sta požela tudi filma *Ko bom mrtev in bel* (Kad budem mrtav i beo, 1967) in *Zaseda* (1969). Ko mu je bilo zaradi težav z oblastjo prepovedano ustvarjati v Srbiji, je nekaj let snemal v Sloveniji, kjer je posnel filme *Rdeče klasje* (1970), *Let mrtve ptice* (1973) in *Nasvidenje v naslednji vojni* (1980).

komaj čakam nedeljo!

REŽIJA FRANÇOIS TRUFFAUT

SCENARIJ FRANÇOIS TRUFFAUT, SUZANNE

SCHIFFMAN, JEAN AUREL

FOTOGRAFIJA NÉSTOR ALMENDROS

MONTAŽA MARTINE BARRAQUÉ

GLASBA GEORGES DELERUE

IGRAJO JEAN-LOUIS TRINTIGNANT, FANNY ARDANT,

JEAN-PIERRE KALFON, PHILIPPE LAUDENBACH,

PHILIPPE MORIER-GENOUD

PRODUCENTA ARMAND BARBAULT, FRANÇOIS

TRUFFAUT

PRODUKCIJA LES FILMS DU CARROSSE, FILMS A2,

SOPROFILMS

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 31. 12. 2026

Komaj čakam nedeljo! (Vivement dimanche!)

François Truffaut | Francija | 1983 | 111 min | DCP (posneto na 35-mm filmski trak)
| slovenski podnapisi

POVZETEK

Ko njegovo soprogo in njenega ljubimca najdejo umorjena, postane nepremičninski posrednik Julien Vercel glavni osumljenec policije. Da bi se izognil zaporni kazni, svoji zvesti tajnici Barbari naroči, naj razišče primer. Barbara že dolgo skrivaj hrepeni po svojem šefu, zato se odloči, da mu bo stala ob strani in zadevi prišla do dna. Prelevi se v zasebno detektivko in kaj kmalu izbrska nekaj šokantnih podrobnosti o Julienovi pokojni ženi.

Komična kriminalka, polna zapletov in globokih skrivnosti, poletí na krilih Truffautove lahkotne režije, prelepe fotografije, prenapetega Trintignanta in nepozabne Fanny Ardant. Zabavna in karseda neverjetna zgodba se giblje v okvirih šablon ameriških filmov B-produkcije in klasičnega filma noir ter neredko opozori na občudovanje mojstrov Hitchcocka, Renoirja, Resnaisa ...

O AVTORJU

Leta 1932 rojeni Truffaut je eden od utemeljiteljev francoskega novega vala. Odraščal je v Parizu pri starih starših, saj mati in očim nista želela, da bi živel z njima. Pred neurejenimi družinskimi razmerami je bežal v kino, pozneje pa je pod mentorstvom filmskega kritika Andréja Bazina začel pisati za slovito revijo *Cahiers du Cinéma*, v kateri je nasprotoval rigidnim pravilom tradicionalnega francoskega filma in razvijal teorijo avtorskega filma. V več kot četrto stoletja filmskega ustvarjanja je režiral kultne in mnogokrat nagrajene filmske naslove, kot so *400 udarcev*, *Jules in Jim* (*Jules et Jim*, 1962), *Ukradeni poljubi* (*Baisers volés*, 1968) in *Zadnji metro* (*Le Dernier Métro*, 1980), ukvarjal pa se je tudi z igro in filmsko kritiko. Zaradi raka na možganih je umrl leta 1984, star komaj 52 let.

kruh in ulica

REŽIJA ABBAS KIAROSTAMI

SCENARIJ TAGHI KIAROSTAMI

FOTOGRAFIJA MEHRDAD FAKHIMI

MONTAŽA MANOUCHEHR OLIAI

IGRAJO REZA HASHEMI, MEHDI SHAHRVANFAR

PRODUCENT ABBAS KIAROSTAMI

PRODUKCIJA KANOON

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 31. 12. 2026

Kruh in ulica (Nān o Kūcheh)

Abbas Kiarostami | Iran | 1970 | 10 min | DCP (posneto na 35-mm filmski trak) | slovenski podnapisi

POVZETEK

Deček se s štruco kruha v rokah prebija po teheranskih ulicah. Pot mu prekrži sestradan pes. Deček prestrašen prosi za pomoč mimoidoče, ki se ne zmenijo zanj. Nazadnje najde rešitev: psa zamoti tako, da mu vrže kos kruha, in se mu izmuzne. Potem pa se pojavi deček s skledo jogurta – on ne more uporabiti enakega trika kot prvi deček.

»To je mati vseh mojih filmov,« pravi Abbas Kiarostami. Variacije tako fanta kot starca, ki ga fant vidi in mu začne slediti, so se pojavljale tudi v poznejših Kiarostamijevih filmih, prav tako uporaba »mrtvega časa«, potovalna struktura in poetična artikulacija prostora.

O AVTORJU

Iranski cineast Abbas Kiarostami (1940–2016) je filmsko pot začel kot oglaševalec in nadaljeval s snemanjem kratkih poučnih otroških filmov. Njegova svetovna prepoznavnost se je začela zlasti po osvojitvi zlate palme na festivalu v Cannesu za film *Okus češnje* (Ta'm e guilass) leta 1997. Kiarostamijeva ustvarjalnost predstavlja jedro »novega iranskega filma«. Z značilnim avtorskim prijemom, na meji med igranim in dokumentarnim dispozitivom, se je tankočutno poglobljal v duh iranskega človeka in družbe ter zlasti v usode žensk pod jarmom šeriatskega prava. Ob smrti, ki ga je doletela v Parizu, je filmski zgodovini zapustil enega najbolj samosvojih kinematografskih opusov.

mama in kurba

REŽIJA JEAN EUSTACHE

SCENARIJ JEAN EUSTACHE

FOTOGRAFIJA PIERRE LHOMME

MONTAŽA JEAN EUSTACHE, DENISE DE CASABIANCA

IGRAJO BERNADETTE LAFONT, JEAN-PIERRE LÉAUD,

FRANÇOISE LEBRUN

PRODUKCIJA ÉLITE FILMS, CINÉ QUA NON,

LES FILMS DU LOSANGE, SIMAR FILMS, V.M.

PRODUCTIONS

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 1. 12. 2030

Mama in kurba (La maman et la putain)

Jean Eustache | Francija | 1973 | 219 min | DCP (posneto na 35-mm filmski trak) | slovenski podnapisi

POVZETEK

Maratonska drama o ljubezenskem trikotniku nestanovitnega mladeniča (Jean-Pierre Léaud), njegovega stalnega dekleta (Bernadette Lafont) in ljubice (Françoise Lebrun), ki jo je nedavno spoznal v pariški kavarni. Študija o posameznikih, ki se znajdejo v emocionalnem precepu tik po upornem letu 1968 in seksualni revoluciji, o mikrodružbi, ki so ji malomeščanske vrednote še vedno svete, ter o francoski družbi, ki jo je študentska revolucija dodobra prevetrila, hkrati pa v njej znova sprožila konservativne politične sile. Velika, epska filmska umetnina.

Prebojna mojstrovina Jeana Eustacha je obsežen, gostobeseden portret ljubezenskih razmerij in pariške intelektualne scene po upornem letu 1968.

O AVTORJU

Francoski filmski režiser in scenarist Jean Eustache (1938–1981) je bil ena ključnih osebnosti povojnega francoskega filma. Rodil se je v Pessacu, v 60. letih pa se je preselil v Pariz, kjer se je približal krogu francoskega novega vala, vendar je razvil povsem lasten, bolj surov in oseben filmski izraz. Preboj je dosegel s filmom *Mama in kurba* (La Maman et la Putain, 1973), obsežnim portretom ljubezenskih razmerij in pariške intelektualne scene po upornem letu 1968. Njegov drugi celovečerec *Moje male ljubice* je bolj zadržan, a prav tako oseben prikaz odraščanja. Poleg igranih filmov je ustvarjal tudi dokumentarce. Znan je po svoji brezkompromisni iskrenosti, minimalističnem slogu in osredotočenosti na vsakdanje življenje in medosebne odnose. Njegovo ustvarjanje je bilo tesno prepleteno z osebnimi izkušnjami, zaradi česar njegovi filmi delujejo kot intimni zapisi časa in prostora.

moje male ljubice

REŽIJA JEAN EUSTACHE

SCENARIJ JEAN EUSTACHE

FOTOGRAFIJA NÉSTOR ALMENDROS

MONTAŽA FRANÇOISE BELLEVILLE

IGRAJO MARTIN LOEB, INGRID CAVEN, JACQUELINE

DUFRANNE, DIONYS MASCOLO, MAURICE PIALAT

PRODUKCIJA ELITE FILMS

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 1. 12. 2030

Moje male ljubice (Mes petites amoureuses)

Jean Eustache | Francija | 1974 | 123 min | DCP (posneto na 35-mm filmski trak) | slovenski podnapisi

POVZETEK

Daniel je najstniški fant, ki živi z babico. Po prvem letu srednje šole se mora preseliti k mami na jug Francije. Mama je šivilja in živi v majhnem stanovanju z ljubimcem Josejem, španskim kmečkim delavcem. Daniel bi rad nadaljeval šolanje, vendar si njegova mati tega ne more privoščiti, zato ga pošlje na delo. Daniel kot vajenec v popravilnici motociklov tava z mislimi in se vse bolj osredotoča na dekleta, o katerih se uči od drugih fantov v mestu. Ko bo šel naslednje leto obiskat babico, bo precej bolj zrel kot njegovi stari prijatelji.

Drugi in zadnji igrani celovečerec francoskega režiserja Jeana Eustacha, ki je nasledil prebojno mojstrovino *Mama in kurba*, je z avtorjevimi spomini na otroštvo prežet portret odrasčanja, osrediščen okrog občutij hrepenenja in negotovosti prvih ljubezenskih izkušenj.

O AVTORJU

Francoski filmski režiser in scenarist Jean Eustache (1938–1981) je bil ena ključnih osebnosti povojnega francoskega filma. Rodil se je v Pessacu, v 60. letih pa se je preselil v Pariz, kjer se je približal krogu francoskega novega vala, vendar je razvil povsem lasten, bolj surov in oseben filmski izraz. Preboj je dosegel s filmom *Mama in kurba* (La Maman et la Putain, 1973), obsežnim portretom ljubezenskih razmerij in pariške intelektualne scene po upornem letu 1968. Njegov drugi celovečerec *Moje male ljubice* je bolj zadržan, a prav tako oseben prikaz odrasčanja. Poleg igranih filmov je ustvarjal tudi dokumentarce. Znan je po svoji brezkompromisni iskrenosti, minimalističnem slogu in osredotočenosti na vsakdanje življenje in medosebne odnose. Njegovo ustvarjanje je bilo tesno prepleteno z osebnimi izkušnjami, zaradi česar njegovi filmi delujejo kot intimni zapisi časa in prostora.

moški, ki je ljubil ženske

REŽIJA FRANÇOIS TRUFFAUT

SCENARIJ FRANÇOIS TRUFFAUT, SUZANNE

SCHIFFMAN, MICHEL FERMAUD

FOTOGRAFIJA NÉSTOR ALMENDROS

MONTAŽA MARTINE BARRAQUÉ

GLASBA MAURICE JAUBERT

IGRAJO CHARLES DENNER, BRIGITTE FOSSEY, NELLY

BORGEAUD, GENEVIÈVE FONTANEL, LESLIE CARON

PRODUCENT MARCEL BERBERT

PRODUKCIJA LES FILMS DU CARROSSE

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 31. 12. 2026

Moški, ki je ljubil ženske (L'homme qui aimait les femmes)

François Truffaut | Francija | 1977 | 120 min | DCP (posneto na 35-mm filmski trak)
| slovenski podnapisi

POVZETEK

Čeprav je nepopoljšljivi ženskar Bertrand Moran že krepko zakorakal v štirideseta leta, je videti, kot da se mu nobena ženska v Montpellieru ne more upreti. V čem je skrivnost njegovega uspeha? In kaj ga žene od ene do druge ljubezenske avanture? Je hedonist, ki ženske preprosto obožuje, ali pa jih v resnici prezira in jih želi le izkoristiti? Naposled se loti pisanja spominov, skozi katere bo morda celo osmisllil svoje početje.

Eno manj znanih Truffautovih del je grenko-sladka meditacija na temo zapletenosti moško-ženskih odnosov in življenja, preživetega v večnem iskanju užitka.

O AVTORJU

Leta 1932 rojeni Truffaut je eden od utemeljiteljev francoskega novega vala. Odraščal je v Parizu pri starih starših, saj mati in očim nista želela, da bi živel z njima. Pred neurejenimi družinskimi razmerami je bežal v kino, pozneje pa je pod mentorstvom filmskega kritika Andréja Bazina začel pisati za slovito revijo *Cahiers du Cinéma*, v kateri je nasprotoval rigidnim pravilom tradicionalnega francoskega filma in razvijal teorijo avtorskega filma. V več kot četrto stoletje filmskega ustvarjanja je režiral kultne in mnogokrat nagrajene filmske naslove, kot so *400 udarcev*, *Jules in Jim* (*Jules et Jim*, 1962), *Ukradeni poljubi* (*Baisers volés*, 1968) in *Zadnji metro* (*Le Dernier Métro*, 1980), ukvarjal pa se je tudi z igro in filmsko kritiko. Zaradi raka na možganih je umrl leta 1984, star komaj 52 let.

mož s kamero

REŽIJA DZIGA VERTOV

FOTOGRAFIJA MIKHAIL KAUFMAN

MONTAŽA YELIZAVETA SVILOVA

PRODUKCIJA VUFKU, DOVZHENKO FILM STUDIOS

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 31. 12. 2026

Mož s kamero (Človek s kinoaparatom)

Dziga Vertov | Sovjetska zveza | 1929 | 68 min / DCP (posneto na 35-mm filmski trak) | slovenski podnapisi

POVZETEK

Eksperimentalni dokumentarni esej nas vodi skozi dan sovjetskega urbanega življenja. Z uporabo kompleksnih in inovativnih postopkov niza prizore vsakdanjika in meri utrip mesta od jutra do večera. To je film o življenju v Sovjetski zvezi v dvajsetih letih 20. stoletja, a tudi film o filmu samem ter vznemirljivih izraznih in ustvarjalnih možnostih, ki jih kot novi umetniški medij ponuja.

Nemi dokumentarni blitzkrieg po ulicah Moskve, Kijeva in Odese, s snemalnimi koti, dvojnimi, trojnimi, četvernimi ... ekspozicijami in hitrostjo, ki močno presega celo montažno ekstazo današnje vizualne kulture. Zvočna verzija nemega filma z glasbeno spremljavo Alloy Orchestra.

O AVTORJU

Dziga Vertov (1896–1954) je bil ena osrednjih osebnosti sovjetske avantgarde in konstruktivističnega gibanja, pionir filmske dokumentaristike in oče novega sovjetskega filma. Verjel je, da kamera vidi svet, ki je človeškemu očesu nedosegljiv, zato je v njej prepoznal orodje za ustvarjanje nove, objektivnejše, dotlej nevidne oblike resničnosti. Tovrsten pristop k filmskemu ustvarjanju je poimenoval Kino-oko, njegov najbolj dovršen primerek pa je prav film *Mož s kamero*, ki se je v filmsko zgodovino zapisal kot eno njenih najbolj inovativnih in vplivnih del.

pod oljkami

REŽIJA ABBAS KIAROSTAMI

SCENARIJ ABBAS KIAROSTAMI

FOTOGRAFIJA HOSSEIN JAFARIAN, FARHAD SABA

MONTAŽA ABBAS KIAROSTAMI

GLASBA AMIR FARSHID RAHIMIAN, CHEMA ROSAS

IGRAJO HOSSEIN REZAI, FARHAD KHERADMAND,

MOHAMAD ALI KESHAVARZ

PRODUKCENTA ABBAS KIAROSTAMI, ALAIN

DEPARDIEU

PRODUKCIJA ABBAS KIAROSTAMI PRODUCTIONS,

CIBY 2000, FARABI CINEMA FOUNDATION

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 31. 12. 2026

Pod oljkami (Zire darakhshan zeyton)

Abbas Kiarostami | Iran | 1994 | 103 min | DCP (posneto na 35-mm filmski trak) | slovenski podnapisi

POVZETEK

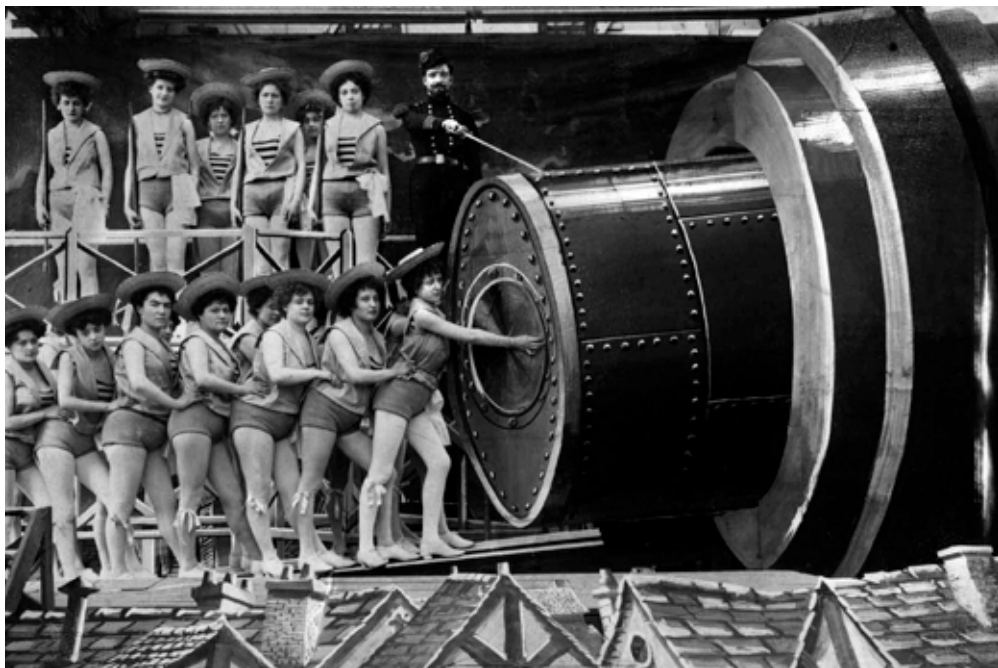
V zadnjem delu slavne kokerske trilogije Kiarostami potisne metanarativnost do mojstrskih novih višav. Film *Pod oljkami*, ki poteka v »zakulisju« snemanja prejšnjega, *Življenje teče dalje*, sledi zapletom ljubezenskih tegob enega od igralcev – nesrečno zaljubljenega mladeniča, ki hrepeni po igralki v vlogi njegove žene. Čeprav v resničnem življenju ta noče imeti nobenega opravka z njim, zapleti ustvarijo nemir na setu, ubogi režiser pa je ujet na sredini.

Ta pirandellijevska pastorala in nepopisno očarljiva, nežna človeška komedija, prežeta z običaji iranskega vaškega življenja, lušči plast za plastjo umetnine, medtem ko raziskuje izmuzljiv, alkimističen odnos med filmom in realnostjo.

O AVTORJU

Iranski cineast Abbas Kiarostami (1940–2016) je filmsko pot začel kot oglaševalec in nadaljeval s snemanjem kratkih poučnih otroških filmov. Njegova svetovna prepoznavnost se je začela zlasti po osvojitvi zlate palme na festivalu v Cannesu za film *Okus češnje* (Ta'm e guilass) leta 1997. Kiarostamijeva ustvarjalnost predstavlja jedro »novega iranskega filma«. Z značilnim avtorskim prijemom, na meji med igranim in dokumentarnim dispozitivom, se je tankočutno poglobljal v duh iranskega človeka in družbe ter zlasti v usode žensk pod jarmom šeriatskega prava. Ob smrti, ki ga je doletela v Parizu, je filmski zgodovini zapustil enega najbolj samosvojih kinematografskih opusov.

skrivnost méliès

REŽIJA IN MONTAŽA ÉRIC LANGE

SCENARIJ ÉRIC LANGE, SERGE BROMBERG

GLASBA LÉON ROUSSEAU

NASTOPAJO SERGE BROMBERG, COSTA-GAVRAS,
MICHEL GONDRY

PRODUCENT SERGE BROMBERG

PRODUKCIJA LOBSTER FILMS, STEAMBOAT FILMS

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 31. 8. 2026

Skrivnost Méliès (Le mystère Méliès)

Éric Lange | Francija | 2020 | 59 min | DCP | slovenski podnapisi

POVZETEK

Osupljiva zgodba o genialnem Georgesu Mélièsu (1861–1938), izumitelju gledališkega žanra féerie na velikem platnu, ki je v besu uničil svojih 520 filmov, in o prav tako osupljivi oživitvi teh filmov. Vsestranski Méliès je rad postavljaval pred kamero tako sebe kot igralce, oblikoval odrske scenografije in ustvarjal domiselne trike. Toda spreminjajoči se okus občinstva in prehod filma v industrijsko dobo sta uničila njegovo »škatlo za sanje«. Leta 1923 je svoja dela v obupu sežgal. Dokumentarni film izriše Mélièsovo burno življenje in lov na kolute, ki so veljali za izgubljene. Méliès jih je kakor komični iluzionist uničil, zato da so se lahko pojavili na drugem koncu sveta: v ameriški podružnici njegovega podjetja.

Dokumentarec, pospremljen s komentarji filmskih zgodovinarjev in režiserjev Costa-Gavrasa in Michela Gondryja ter podprt z množico odlomkov iz Mélièsovih filmov, nas popelje skozi osupljivo zgodbo o genialnem filmskem pionirju in oživitvi njegove filmske magije.

O AVTORJIH

Eric Lange je filmski režiser, zgodovinar in restavrator. Sodeloval je pri restavriranju mnogih pomembnih filmov, med katerimi so tudi dela Georgesa Mélièsu in Charlieja Chaplina.

Serge Bromberg je televizijski producent, filmski režiser in restavrator, petnajst let pa je bil tudi umetniški vodja festivala animiranega filma v Annecyju. Znan je tudi po svojih izvirnih filmsko-glasbenih predstavah, nekakšnih popotovanjih skozi pozabljene arhive nemega filma, ki jih v živo pospremi na klavirju. Njegov najbolj znani film je *Pekel Henri-Georgesa Clouzota* (L'Enfer d'Henri-Georges Clouzot, 2009), ki ga je posnel v soredžiji z Ruxandro Medreo.

zlata mrzlica

REŽIJA CHARLES CHAPLIN

SCENARIJ CHARLES CHAPLIN

FOTOGRAFIJA ROLAND TOTHEROH

MONTAŽA CHARLES CHAPLIN, EDWARD MANSON

GLASBA CHARLES CHAPLIN

IGRAJO CHARLIE CHAPLIN, MACK SWAIN, TOM MURRAY,
HENRY BERGMAN, MALCOM WAITE, GEORGIA HALE

PRODUKCIJA CHARLES CHAPLIN PRODUCTIONS

PRAVICE ZA PREDVAJANJE

DO 15. 12. 2028

Zlata mrzlica (The Gold Rush)

Charles Chaplin | ZDA | 1925 | 88 min | nemi | DCP (posneto na 35-mm filmski trak) | slovenski podnapisi

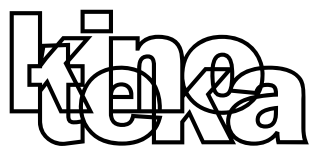
POVZETEK

Da bi si zagotovil boljše življenje, se Mali potepuh v času zlate mrzlice odpravi iskat zlato na Aljasko. V neizprosni divjini se sooča z lakoto, mrazom in osamljenostjo, a tudi z nenavadnimi srečanji in komičnimi zapleti. Ko se zaljubi v plesalko, se njegovo iskanje zlata preplete z željo po ljubezni in sprejetosti. Kljub številnim preizkušnjam ostaja vztrajen in s svojo značilno mešanico naivnosti, iznajdljivosti in dobrosrčnosti premaguje ovire na poti do nepričakovanega uspeha.

V enem najbolj ikoničnih del nemega filma Chaplinov Mali potepuh v času zlate mrzlice združuje burlesko komedijo in socialno občutljivo dramo. Gamljiv portret preživetja in hrepenenja je Chaplin štel za enega svojih najboljših filmov.

O AVTORJU

Charles Spencer Chaplin se je rodil leta 1889 v Londonu. Njegovo otroštvo je zaznamovala huda revščina v londonskih slumih; s polbratom Sydneyjem sta več let preživela v delovni sirotišnici. Za igro nadarjeni Chaplin je kmalu začel nastopati v plesnih skupinah, varietejih in gledališčih, leta 1906 pa se je pridružil prestižni skupini Freda Karno, pod katerim se je razvil v nadarjenega komedijanta. Med enim od gostovanj skupine v Ameriki je prejel ponudbo za delo in leta 1913 podpisal pogodbo z New York Motion Picture Company. Naslednje leto se je javnosti prvič predstavil v kulturni opravi Potepuha, ki je postal hollywoodska ikona. Občinstvo je zabaval z več kot osemdesetimi uspešnicami, na primer *Cirkus* (The Circus, 1928), *Luči velemedesta* (City Lights, 1931), *Moderni časi* (Modern Times, 1936) in *Veliki diktator* (The Great Dictator, 1940). Leta 1952 so mu zaradi političnih prepričanj po obisku Evrope prepovedali vstop v ZDA. Preselil se je v Švico, kjer je umrl na božični dan leta 1977.

slovenska kinoteka
filmski muzej

cenik

Dobiček se deli po naslednjem ključu:
60 % dobi prikazovalec, 40 % pa distributer.
Minimalna najemnina za eno projekcijo
znaša 70,00 EUR + 22 % DDV.

kontakt

T 01 43 42 535

E distribucija@kinoteka.si

Slovenska kinoteka
filmski muzej,
Miklošičeva 28, Ljubljana
www.kinoteka.si

